

andre, der ikke kan vide os helt sikre på, om vi et eller andet sted i vores fortids generationer har en ane fra et fremmed land?

Jeg vil gerne derudover sige, at jeg har undersøgt statistikken. Hr. Søndergaard stillede fru Pia Kjærsgaard et spørgsmål: Hvis vi stiller 100 mennesker med en udenlandsk baggrund op i række, hvor mange af dem kan man så sige har haft kontakt med politiet, har været udsat for eller selv været skyld i en kriminel handling?

Jeg beder om, at vi tager det, vi ved, med stor varsomhed, fordi der knytter sig stor usikkerhed dertil. Det flyver i luften med mange tal, og pas på med sammenligninger, men alligevel, alligevel. Danmarks Statistik offentliggjorde i januar måned i 1998 en undersøgelse baseret på 1995-tal, der viste, at ud af hver 1.000 indvandrere var der 46, som var kendt skyldige i kriminalitet, og ud af hver 1.000 med dansk baggrund i den øvrige del af befolkningen var 32 kendt skyldige i kriminalitet eller havde haft kontakt med politiet af den ene eller den anden grund. 46 ud af 1.000 på indvandrersiden, udlændingesiden, og 32 ud af 1.000 på den danske side.

Tallene skal man tage med stor, stor varsomhed. Der skal korrigeres på kryds og tværs, men det er dog en retning for svaret på hr. Søren Søndergaards spørgsmål, og det er dog også en understregning af, at man ikke kan argumentere med rimelighed over for danskerne og den danske befolkning ved at sige: Sådan er de alle sammen. For der ligger jo også i Dansk Folkepartis politiske tilgang til det her et forsøg på at bygge frygt og had op i den danske befolkning, hvilket er udansk, uacceptabelt og fremmedfjendsk. Sådan er udlændinge i Danmark ikke, og sådan er danskerne heller ikke. Og det går ikke alene ud over de stakkels mennesker, det går også ud over den palæstinenser, der er cykelsmed og god til det; det går ud over den bosnier, der er jordbærproducent og god til det; det går ud over den tyrkiske grønthandler, der selv ud over almindelig arbejdstid smiler til én, når man kommer og skal have friske grønsager. Vi har brug for de mennesker, og vi har brug for, at flere, der har et fremmedklingende navn som baggrund, kommer i arbejde i Danmark.

Jeg synes, jeg må sige det sådan i dag. Jeg blev spurgt af fjernsynsfolkene udenfor, om jeg synes, stemningen i den her debat havde været hadsk. Det kommer an på, hvordan man ser på det. Når man diskuterer så principielle spørgs-

mål, som vi har diskuteret i dag: om menneskesynet, om, hvorvidt der skulle være forskel på, om man nu har aner fra et fremmed land eller man ikke har, selv om man er dansk statsborger, så kan jeg godt forstå, at der bliver sagt meget barske ting heroppefra. Og jeg synes, at de alle sammen var velbegrundede, og derfor siger jeg til Dansk Folkeparti: Uanset hvor mange anstrengelser I gør jer, stuerene bliver I aldrig, set med mine øjne!

Jeg vil så runde af og komme tilbage til mit udgangspunkt. Den tale, jeg holdt i tirsdags ved afskeden med det 20. århundrede, handlede om vores værdier og vores livskraft i vores samfund. Den tale var baseret på pligter og retigheder. Den tale var baseret på, at pligter og retigheder omfatter os alle sammen, ikke alene dem, der er danske, for vi er danske alle sammen, men også dem, der har et fremmedklingende navn, og ikke alene dem, ikke alene den enlige mor nederst i samfundet, men også virksomhederne og dem øverst i samfundet.

Min tale handler om, at vi påtager os et ansvar for vores land, og min tale handler om, at vi påtager os et særligt ansvar for de svageste i vores land, og at vi tager konsekvensen deraf, og at vi fortæller befolkningen, at hvis vi har tænkt os dét, så kan alle ikke få alting, for hvis alle får alting, så får alle mindre, og det kan betyde, at de, der har mest behov, kommer i klemme.

Derfor taler vi om egenbetaling, derfor taler vi om at vælge fra og vælge til, og derfor taler vi om, at pengene skal være der, før de kan bruges. Og derfor inviterer vi til et realistisk, nøgternt, men også menneskeligt sympatisk samarbejde til alle sider i det her efterår.

Jeg blev også spurgt af fjernsynsfolk her udenfor i pausen: Hvad nu hvis danskerne alligevel synes, at det, vi hører fra Dansk Folkeparti, er sympatisk?

Så var mit svar: Det synes danskerne ikke.

Og årsagen til, at jeg er overbevist om, at danskerne ikke synes det, er, at det har vi jo lige set beviset på. Vi så jo i dette forår, da hele den danske befolkning stod sammen om at værne menneskesynet i Kosovo, hvor stærkt vi holdt sammen. 75 pct. og langt, langt mere af befolkningen reelt stod sammen, selv i de vanskeligste tider i dette forår. Og da fjernsynet viste børnene, der ikke vidste, om deres bror eller deres far overhovedet levede længere, og da fjernsynet viste den gamle mor, der med sine sidste kræfter trak sig over bjergryggen for at komme ind i